OAMENII CRED ÎN FOTBAL, SĂ NU-I MAI DECEPŢIONĂM...!

Convorbire cu tov. ION BALAŞ, vicepreşedinte al F. R. Fotbal

Recenta reorganizare a Federaţiei române de fotbal reprezintă forma cea mai adecvată, rezultată din experienţele anterioare, o îmbinare solidă între activul salariat şi voluntar al forului nostru de specialitate. În diferite perioade, federaţia de fotbal a avut, fie un aparat de conducere salariat, de la preşedinte la secretariat, fie funcţii onorifice, secretarul general fiind salariatul cu cel mai mare grad.

În prezent, preşedintele Federaţiei române de fotbal, tov. *Mircea Angelescu*, are funcţie onorifică, iar dintre cei trei vicepreşedinţi, *Ion Balaş*, *Ion Dumitrescu* şi *Ion Şiclovan*, primul este salariat şi se ocupă permanent, împreună cu secretarii generali şi ceilalţi salariaţi ai federaţiei, de rezolvarea operativă a tuturor dispoziţiilor şi problemelor care decurg din hotărîrile biroului federal şi atributele federaţiei, fixate prin statut şi regulamente de funcţionare.

Existenţa unui vicepreşedinte salariat, cu o prezenţă permanentă, asigură aplicarea competentă şi fermă a tuturor deciziilor biroului, la toate eşaloanele şi organismele federaţiei.

De la instalare, membrii biroului federal în frunte cu preşedintele federaţiei duc o activitate intensă, cu dese reuniuni ale biroului în care cea mai mare parte a timpului este destinată întăririi organizatorice a fotbalului nostru. Cum am menţionat şi altădată, am asistat pentru prima oară la reorganizarea federaţiei fără ca modificările să fie rezultatul unor eşecuri ale echipei naţionale de fotbal.

O asemenea concepţie nouă şi apreciabilă, dă federaţiei nou instalate o perspectivă de activitate netimorată, posibilitatea de a realiza într-un timp determinat obiectivele majore ale fotbalului, de regulă neglijate, chiar abandonate, în favoarea unui carusel permanent în jurul echipelor naţionale.

De problemele fotbalului se ocupă actualmente un mănunchi de oameni al căror nume este binecunoscut cititorilor noştri. Mulţi dintre aceştia se află la cîrma fotbalului de mai mulţi ani, cum ar fi *Ion Dumitrescu*, vicepreşedinte de şapte ani, *Florea Tănăsescu*, secretar general tot de atîţia ani, *Ion Şiclovan*, cunoscut specialist, care a fost în cîteva rînduri în conducerea federaţiei, sau un nume care s-a impus în ultimii doi ani în federaţie prin vederi clare, poziţii precise, dinamism, de altfel şi cel mai tînăr dintre toţi preşedinţii pe care i-a avut Federaţia română de fotbal, *Mircea Angelescu*.

Numele principalului vicepreşedinte care se ocupă acum de fotbal, *Ion Balaş* a fost mai puţin vehiculat în ultimii ani în lumea fotbalului, astfel că am găsit interesant să-i cunoaştem vederile sale în ceea ce priveşte activitatea fotbalistică.

— Sînteţi amabil, tovarăşe vicepreşedinte, să ne vorbiţi despre raporturile dvs cu fotbalul?

— Contingenţa mea cu problemele organizatorice ale fotbalului împlineşte 20 de ani. Mult mai vechi ca afecţiune personală, interesul pentru acest sport m-a captat ca preocupare apropiată din anul 1949, cînd în calitate de conducător al clubului polisportiv Dinamo Bucureşti, cele mai mari griji, dar uneori şi satisfacţii, le aveam din partea echipei de fotbal. Mai tîrziu, în anul 1955, în altă calitate, aceea de vicepreşedinte al fostului Comitet pentru cultură fizică şi sport am îndrumat comisia centrală de fotbal de atunci. Mai tîrziu, în anul 1960, după Olimpiada de la Roma, am devenit preşedintele Federaţiei române de fotbal pînă în anul 1962 cînd am părăsit-o pentru a prelua alte activităţi sportive şi, în special, acelea olimpice de care mă despart din nou acum.

— Ce consideraţi că s-a realizat în fotbal sub conducerea dvs?

— Cred că am pus în practică o bună funcţionalitate între federaţie, comisii şi colegii, o legătură sistematică cu secţiile de fotbal, cluburile şi antrenorii, iar din punct de vedere tehnic, s-a încercat aplicarea unei concepţii unitare de antrenament care a ţinut seamă de evoluţia metodicii pe plan internaţional, fără să şablonizeze sau să despersonalizeze echipele, jucătorii şi antrenorii. În acea perioadă, 1960—62 a început înmulţirea contactelor internaţionale. Ca performanţă reţin cu plăcere cîştigarea turneului de juniori U.E.F.A. din 1962 de la Bucureşti.

— Ce dificultăţi aţi întîmpinat în acea perioadă?

— Am resimţit mult lipsa de conducere unitară, povara paralelismelor existente în acea vreme care, în mişcarea sportivă nu dădeau posibilitatea de a rezolva în adîncime problemele fotbalului pînă la nivelul secţiei. O serie întreagă de imixtiuni şi de influenţe pe plan local împiedicau aplicarea unor măsuri utile. Pe de altă parte, în timp ce cluburile erau sfătuite să nu galopeze după rezultate cu „orice preţ", la nivelul federaţiei domina tocmai o astfel de cerinţă în ceea ce priveşte echipele reprezentative. De altfel, unul din motivele pentru care am părăsit F. R. Fotbal în 1962 a fost o divergenţă de păreri în privinţa eşecului suferit de echipa naţională într-un meci de pregătire de la Bucureşti cu echipa braziliană F. C. Gremio.

— Ce credeţi că s-a îmbunătăţit de atunci şi pînă acum?

— În ultimii ani s-au făcut progrese substanţiale în privinţa facilitării cuprinderii întregii activităţi fotbalistice şi s-a modificat în mare măsură concepţia despre căile de dezvoltare a fotbalului. Apariţia acum doi ani a legii care guvernează mişcarea sportivă — a eliminat paralelismul de care am vorbit şi au fost create condiţiile pentru o autonomie mai largă a federaţiilor sportive. Federaţia română de fotbal care cuprinde un mare număr de sportivi, de echipe, un sistem competiţional foarte închegat şi care conduce un sport de la care se pretinde foarte mult, atît pe plan intern cît şi internaţional, are nevoie de o arie de mişcare largă, tehnică şi administrativă, în cadrul prevederilor legii pentru conducerea mişcării sportive.

— Consideraţi că soluţia prezentată acum de noua federaţie va da rezultate bune?

— La această soluţie s-a ajuns după numeroase consultări cu specialiştii şi oamenii cu experienţă în fotbal. Sînt convins că vom reuşi să îmbinăm activitatea obştească, voluntară a membrilor biroului şi comitetului federal cu aceea a aparatului salariat al federaţiei, întrucît cu toţii sîntem animaţi de dorinţa de a construi un drum solid fotbalului de la care să nu ne mai abatem pe viitor. Începutul muncii în noua federaţie se caracterizează de la debut printr-un spirit colectiv, cu contribuţii sincere la rezolvarea problemelor, lipsite de spiritul îngust al intereselor de club.

Dubla calitate pe care o am, de vicepreşedinte al F. R. Fotbal şi membru al biroului C.N.E.F.S. îmi dă posibilitatea să cunosc problemele generale, orientative ale mişcării sportive, să pot informa operativ pe membrii biroului F. R. Fotbal şi în primul rînd pe preşedintele federaţiei, tov. Mircea Angelescu, pentru ca împreună cu toţii să croim fotbalului hainele cele mai potrivite, aşa cum le văd specialiştii noştri în materie tehnică şi organizatorică. În ambele direcţii beneficiem de „mînă liberă" pentru rezolvări, însă eforturile de adîncire a problemelor, de muncă temeinică, de bună gospodărire, de valorificare a resurselor, în special ale acelor materiale, trebuie făcute la toate eşaloanele fotbalului.

— Consideraţi că în ultimii şapte ani de cînd nu v-aţi mai ocupat de fotbal, valoarea jucătorilor noştri, valoarea competiţională şi de reprezentare internaţională sînt în creştere sau în descreştere?

— Răspunsul este foarte dificil, deoarece sînt multe oscilaţii în comportări, cînd slabe, cînd satisfăcătoare, care pun pe gînduri. Aş putea să afirm că, în general, numărul fotbaliştilor de mare valoare este mic, poate mai redus decît acum 10—15 ani şi această scădere trebuie să ne dea de gîndit. Soluţia este una singură. Aceea ridicată de 3—4 ani la primul rang şi anume preocuparea permanentă pentru copii, juniori şi tineret. Va fi absolut necesar să reuşim să încadrăm echipele de copii şi juniori cu tehnicieni de frunte, valoroşi, să urmărim strict pe filiera de creştere elementele cele mai talentate şi să le sprijinim să devină vedetele de mîine ale fotbalului.

Pentru atingerea acestui scop va fi nevoie de o muncă intensă, netulburată de ecourile cu efect negativ ale tumultului produs de unele rezultate nesatisfăcătoare ale echipelor naţionale.

— Nu înţelegeţi, desigur, prin aceasta că rezultatele echipelor naţionale nu interesează în contextul preocupărilor de întărire organizatorică a fotbalului.

— Este de la sine înţeles că dăm o mare atenţie reprezentării internaţionale a fotbalului nostru, mai ales acum cînd este vorba de preliminariile campionatului mondial. Nu vrem însă să repetăm greşeala de pînă acum de a subordona echipelor naţionale întreaga activitate fotbalistică. De aceea, am socotit să nu intervenim în procesul de sedimentare a echipei naţionale după formula denumită „experimentul Wembley" şi să lăsăm comisia de selecţie şi antrenorii ei să-şi ducă munca mai departe, biroul F. R. Fotbal acordîndu-le tot sprijinul de care au nevoie. Paralel cu interesul manifestat pentru echipa naţională, F. R. Fotbal, bazîndu-ne pe realizările de pînă acum ale federaţiilor anterioare, îmbunătăţind aceste propuneri, vom urmări cu perseverenţă îndeplinirea tuturor măsurilor luate.

— Vechea federaţie v-a transmis unele debite, dintre care cele mai importante sînt organizarea unei şcoli cu durată lungă pentru antrenori şi aducerea unui antrenor străin.

— În ceea ce priveşte şcoala de antrenori, pe baza hotărîrii biroului C.N.E.F.S., aceasta va începe să funcţioneze de la toamnă, în cadrul I.E.F.S., cu o durată de doi ani, cu cursuri fără frecvenţă, dar cu program de practică şi cu două sesiuni de examene pe an. În studiu este înfiinţarea unei alte şcoli de antrenori de fotbal, la Timişoara, cu frecvenţă, pe timp de un an.

Personal, am rezerve în ceea ce priveşte angajarea unui antrenor străin, dar părerea aceasta nu angajează biroul federal care va discuta desigur şi debitele de care amintiţi şi, firească, problema antrenorului străin. Dar, să mă explic. Sînteţi de acord că dacă e vorba să aducem un antrenor străin, să aducem unul de suprafaţă. Au fost tratative cu un asemenea antrenor, cu Zézé Moreira. A cerut sume fabuloase. La asemenea sume, federaţia sau orice club de la noi nu poate face o asemenea angajare. La urma urmei, chiar dacă s-ar putea, ce ar ajuta oare un singur antrenor străin? El ar epuiza sume cu care federaţia sau orice club ar putea să realizeze mult mai mult investind banii în susţinerea reţelei de creştere de fotbalişti valoroşi, singura cale de a da satisfacţie pasionaţilor acestui sport.

— Abundenţa de spectatori de la cuplajul interbucureştean de simbăta trecută a dovedit o dată în plus fidelitatea iubitorilor de fotbal pentru acest sport.

— Oamenii cred în fotbal şi în fotbalişti, de aceea toţi cei care activează în fotbal, şi mă refer şi la federaţie, trebuie să ia toate măsurile ca insatisfacţiile să fie cît mai puţine.

Noi ne vom strădui să imprimăm un spirit de răspundere în activitatea fotbaliştilor, a antrenorilor şi a cluburilor faţă de publicul admirabil pe care-l avem şi pe care nu trebuie să-l pierdem.

Interlocutorul ne-a fost răpit de preocupările cotidiene de la F. R. Fotbal unde complexitatea de probleme şi frămîntări pare agitată şi exagerată dacă avem în vedere formula în aparenţă simplă a jocurilor de campionat şi internaţionale, cînd, în faţa miilor de spectatori aşezaţi în tribune, apar pe gazon două echipe şi trei arbitri. Atît, după săptămîni, luni şi ani de pregătire, în cluburi, în federaţie. Apoi, 90 de minute de joc şi urmează comentariile, mai ales criticile care ţintesc, aproape toate, din stadion, pînă în birourile conducerii federaţiei...

Pe aceste scaune pe care le privim de ani şi ani au stat, oare, numai „vinovaţi"...?

Aurel C. NEAGU

Carnet

FLORALIILE

de EUGEN BARBU

Maiul este al stadioanelor, al plăcerii sportului, al acelei uitări delirante care e fotbalul, al pasiunii atletismului, cu noblețea lui, cu gustul gratuit al performanței amatoare.

Mai al stachetelor, mai al ultimilor metri; mai al lui mai sus, şi mai bine, mai al celor unsprezece înaintea porţii de aur...

Mai al drapelelor albe, albastre, roşii, al tinerilor statuari purtînd imaginea energiei pe chipuri bronzate, mai al defilării în grupuri, amintind o antichitate ce a rămas nu numai în cărţi şi statui, ci în memoria omenirii care perpetuează imaginea atletului şi-a gînditorului deopotrivă...

Este în cer o beţie a văzduhului, în flori un parfum fără pereche, o uitare, o abandonare, un dor de ceva sublim şi unic.

Ştiu stadioanele somnolînd în amiază, sub o lumină patetică, ştiu acele amurguri fără de moarte pe sub sălciile şi atleţii de bronz de la „Dinamo"...

Sus, în deal la „Republicii", nimic nu e mai frumos decît declinul soarelui, pe la 7 seara, cînd oraşul clipeşte cu primele lui lumini de neon, cu veselia unui decor mereu schimbat şi sclipătul vechi al Dîmboviţei...

Dar umbrele violete lăsate de Arcul de piatră de la Şosea către Stadionul Tineretului, acolo unde spre cer imploră etern haşurile buturilor din patria rugbyului nostru?

Mai al stadioanelor, mai al pomilor în delir vegetal, mai al tinereţii...

Aici ar trebui scris mai întîi un poem al lui mai, dedicat fotbalului, acum, în ceasul cînd mai multe speranţe ca altădată ne leagă gîndul de Mexic, de marea competiţie ce ar putea aminti şi de balonul rotund românesc...

Mai al lui Dumitrache, al lui Anca şi Nunweiller VI, mai al speranţelor noastre ce nu s-ar cuveni înşelate de nimic, mai al unor victorii ce se întrezăresc numai...

Vom putea vorbi mîine, poimîine despre zilele însorite de la Lausanne, Bucureşti şi cine mai ştie ce puncte geografice îndepărtate către care, noaptea în somn, cei ce cred că va veni odată şi ziua fotbalului românesc, visează neîntrerupt?

Zile, cîntece, vise...

Mai al floraliilor, dătător de speranţă, pentru tine aceste rînduri ce ar vrea să aibă sub ele metal şi lavă, suavitate şi putere, dragoste şi un îndemn fără egal care să ajungă pînă şi la sufletele cele mai blazate.

Astăzi nu scriu despre nimeni, nu scriu despre cei slabi şi cei căzuţi pe iarba stadioanelor, nu scriu decît despre învingători, despre învingătorii de ieri, de astăzi şi, mai ales, de mîine...

Văd frunţile lor încununate cu lauri, văd ziua de aur a fotbalului, cînd stadioanele noastre vor deveni nişte uitate şi meschine cutii de chibrit, cînd braţe muncitoare vor ridica altele din beton şi aluminiu pentru sutele de mii de fanatici ai acelei zile de aur a balonului rotund românesc...

Mai al speranţelor, fie ca aceste rînduri să nu rămînă numai o rugă fierbinte către zeii fotbalului, ci începutul unei cerfitudini ce vine din credinţa în cei tineri şi puternici, în cei plini de talent şi serioşi...

Mai al muncii, dă-le şi celor leneşi şi rătăciţi gîndul că numai munca şi credinţa în sport îi va duce spre performanţă, spre marea performanţă de a învinge inerţia din fiecare, spre victoria supremă a sportului nostru...